

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: P. X. L.**, nar. „X“, státní příslušnost Vietnam, t.č. pobytem „X“, proti **žalovanému: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**, se sídlem Masarykova 27, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24.10.2012, č.j. KRPU-142250-59/ČJ-2012-040022-SV,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24.10.2012, č.j. KRPU-142250-59/ČJ-2012-040022-SV, kterým bylo rozhodnuto, že se prodlužuje doba trvání zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění o 60 dnů od uplynutí prodloužené doby trvání zajištění za účelem správního vyhoštění

stanovené rozhodnutím žalovaného ze dne 30.8.2012, č.j. KRPÚ-142250-51/Č-2012-040022-SV.

Žalobce se domnívá, že vydáním napadeného rozhodnutí porušil žalovaný § 2 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), neboť přijaté řešení není v souladu s veřejným zájmem, a § 124 odst. 3 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť bylo toto ustanovení aplikováno v rozporu se zákonem.

Žalobce namítá, že i přes obsáhlé odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí spatřuje zásadní nedostatek rozhodnutí v absenci řádné úvahy týkající se realizovatelnosti správního vyhoštění v době stanovené napadeným rozhodnutím. Z rozhodnutí je jednoznačně patrné, že dosavadní nemožnost realizace správního vyhoštění žalovaný přičítá objektivní překážce dosud neskončeného řízení o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný odůvodňuje prodloužení délky zajištění o 60 dnů tím, že v této době lze očekávat zamítavé rozhodnutí příslušného krajského soudu o správní žalobě proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o azyl. Žalobce dává žalovanému za pravdu, že délka řízení před krajským soudem skutečně odhadu žalovaného odpovídá, ale žalovaný zcela opomněl zákonnou možnost žalobce podat kasační stížnost. Z běžné praxe a webových stránek Nejvyššího správního soudu je dle žalobce zřejmé, že standardní délka řízení o kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany před Nejvyšším správním soudem se pohybuje v průměru okolo půl roku. V případě žalobce by bylo rovněž nutno počítat s dalšími procesními úkony, jako ustanovení advokáta apod. S touto možností objektivní překážky vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění se však žalovaný správní orgán v žalobou napadeném rozhodnutí dle žalobce nevypořádal.

Žalobce svoji argumentaci dokresluje odkazem na judikaturu Městského soudu v Praze (rozsudek ze dne 3.8.2011, č.j. 3 A 168/2011-19) a Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 15.4.2009, č.j. 1 As 12/2009, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23.11.2011, č.j. 7 As 79/2010-150).

Dále žalobce uvedl, že je nutno zdůraznit, že pokračující zajištění žalobce je s ohledem na existující skutkový stav v rozporu s evropskou judikaturou, neboť v článku 15 Směrnice ES 2008/115, jež byla transponována do znění novely zákona o pobytu cizinců účinné od 1.1.2011, je uvedeno: „*Jakékoli zajištění musí trvat co nejkratší dobu, a pouze dokud jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění.*“ Takové úkony dle žalobce v současnosti činěny být nemohou, s ohledem na objektivní překážku pravomocně neukončeného řízení o mezinárodní ochraně. Dále žalobce odkazuje na ustanovení odst. 4 téhož ustanovení, kde je uvedeno, že: „*... ukáže-li se, že reálný předpoklad pro vyhoštění přestal z právních nebo jiných důvodů existovat nebo že přestaly existovat podmínky uvedené v odstavci 1, ztrácí zajištění odůvodnění a dotčená osoba musí být bezodkladně propuštěna.*“

Žalobce trvá na tom, že napadené rozhodnutí závažným způsobem poškozuje jeho práva, neboť v jeho důsledku je nucen setrvat zbaven svobody v zařízení pro zajištění cizinců. Zdůrazňuje, že účelem zajištění není zbavení osobní svobody, ale jej jím realizace správního vyhoštění, přičemž je sporné, zda k tomuto po dobu trvání zajištění žalobce dojde a žalovaný ani nepřináší spolehlivé podklady, na jejichž základě by bylo možné se domnívat, že se tak stane. Setrvání žalobce v zařízení pro zajištění cizinců za situace, kdy je sporné naplnění účelu tohoto zajištění tak odporuje veřejnému zájmu, kterým v demokratické společnosti zcela jistě není svévolné zbavení osobní svobody jedince.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaný ve svém vyjádření zrekapituloval průběh správního řízení. Dále konstatoval, že mezinárodní ochrana ve formě azylu nebyla žalobci přiznána jako zjevně nedůvodná, a rovněž žaloba proti tomuto rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR byla Krajským soudem v Praze zamítnuta s nabytím právní moci rozsudku dne 2.11.2012. Přestože je žalovanému známo, že žalobce po právní moci žalobou napadeného rozhodnutí podal kasační stížnost proti uvedenému rozsudku, považuje za velice pravděpodobné, že s ohledem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v obdobných věcech bude tato kasační stížnost zamítnuta. I nyní tedy považuje realizaci správního vyhoštění žalobce za více než potenciálně možnou.

Žalovaný rovněž konstatoval, že je mu známo, že Nejvyšší správní soud se obrátil na Evropský soudní dvůr s předběžnou otázkou, ve které se mimo jiné táže, zda musí být nutně zajištění cizince za účelem vyhoštění ukončeno v případě, že cizinec podal žádost o mezinárodní ochranu a neexistují jiné důvody pro pokračování zajištění. Evropský soudní dvůr ve věci dosud nezaujal konečné stanovisko. Do doby rozhodnutí Evropského soudního dvora v dané věci žalobce zastává stanovisko podložené zákonnou úpravou obsaženou v § 127 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, že samotné podání žádosti o mezinárodní ochranu není za dodržení všech zákonných ustanovení důvodem pro propuštění cizince ze zajištění.

Žalovaný zdůraznil, že rozhodoval o prodloužení zajištění cizince v době, kdy nebylo rozhodnuto o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR o neudělení mezinárodní ochrany formou azylu. Žalovaný tedy stanovil dobu prodloužení zajištění odpovídající průběhu řízení o žalobě a v dané době nebylo možné usuzovat, jak bude žalobce dále postupovat a zda vůbec kasační stížnost bude podána. Žalovaný rovněž zdůraznil, že za současné situace mu nijak nepřísluší předjímat dobu rozhodování u Nejvyššího správního soudu, byť jsou mu známy doby trvání řízení o kasačních stížnostech v obdobných případech.

Dále žalovaný konstatoval, že k zajištění žalobce přistoupil až poté, co žalobci umožnil dobrovolný návrat do země původu a ten svojí naprostou ignorancí právních předpisů a správních rozhodnutí nevyužil možnosti nebýt navrácen nuceně do země původu. Žalovanému tedy nezbylo dle jeho názoru nic jiného, než žalobce zajistit a realizovat jeho správní vyhoštění. Nic dle jeho názoru na této situaci nemění ani žádost o mezinárodní ochranu formou azylu, neboť ta žalobci přiznána nebyla.

Žalovaný zdůraznil, že je ve veřejném zájmu, aby se na území České republiky zdržovali pouze cizinci, kteří respektují právní řád České republiky (potažmo EU) jako své hostitelské země a nikoli cizinci, kteří svým protiprávním jednáním opakovaně vědomě porušují právní normy. Žalobce opakovaným pobýváním na území ČR bez víza i bez oprávnění k pobytu, nerespektováním a neplněním povinností vyplývajících z rozhodnutí o správním vyhoštění a z rozhodnutí o uložení zvláštního opatření za účelem vycestování prokazuje dle žalovaného svou neúctu k právnímu řádu České republiky. A to zvláště za situace, kdy není ochoten podrobit se správnímu opatření a kdy měl možnost dobrovolně splnit podmínky zvláštního opatření a správního vyhoštění. Dle jeho názoru tak žalobce musí strpět zajištění za účelem správního vyhoštění v zařízení pro zajištění cizinců a rovněž samotnou realizaci správního vyhoštění. Žalovaný trvá na tom, že žalobce se sám svým účelovým jednáním ve snaze co nejvíce oddálit realizaci správního vyhoštění dostal do situace, kdy realizaci správního vyhoštění pouze oddaluje a nikoli znemožňuje. Podle názoru žalovaného je realizace správního vyhoštění žalobce více než potenciálně možná. Žalovaný tedy trvá na tom, že zcela v souladu s veřejným zájmem prodloužil zajištění žalobce a trvá na realizaci správního vyhoštění. Rovněž trvá na tom, že při rozhodování o prodloužení zajištění žalobce postupoval zcela v souladu s platnými právními předpisy a řídil se i rozsudky Nejvyššího správního soudu i Krajského soudu v Ústí nad Labem.

O věci soud rozhodoval na základě zmocnění § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce byl dne 15.6.2012 kontrolován příslušným orgánem a prokázal se pozměněným dokladem jiné osoby jako dokladem vlastním. Bylo zjištěno, že žalobce prokazatelně pobýval vědomě neoprávněně bez víza i bez oprávnění k pobytu na území České republiky od 5.2.2011 do 15.6.2012. V uvedeném období žalobce neučinil žádné kroky k nápravě nebo legalizaci svého pobytu a ani neučinil žádné kroky k vycestování z území České republiky. Žalobci bylo uloženo rozhodnutím ze dne 22.6.2012, č.j. KRPU-142250-20/ČJ-2012-040022-SV, správní vyhoštění s dobou, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU stanovenou v délce tří let, kdy počátek běhu této doby se stanovuje od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla žalobci stanovena lhůta k vycestování z území ČR do 30 dnů od nabytí právní moci uvedeného rozhodnutí o správním vyhoštění. Zároveň bylo žalobci uloženo zvláštní opatření za účelem vycestování dle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalobce opakovaně nerespektoval uložené zvláštní opatření za účelem vycestování, kdy neplnil povinnost v něm uloženou. Žalobce byl na základě rozhodnutí žalovaného ze dne 17.8.2012, č.j. KRPU-142250-33/ČJ-2012-040022-SV, zajištěn za účelem vyhoštění na dobu 30 dnů. Žalobce dne 21.8.2012 učinil prohlášení o mezinárodní ochraně. Žalovaný rozhodnutím ze dne 30.8.2012, č.j. KRPU-142250-51/ČJ-2012-040022-SV, rozhodl o prodloužení doby trvání žalobcova zajištění za účelem vyhoštění o 40 dnů od uplynutí doby trvání zajištění stanoveného v rozhodnutí o zajištění žalobce. Dne 12.9.2012 Odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky doručil žalobci rozhodnutí evid. č. L009309, kterým byla žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta jako zjevně nedůvodná. Dne 13.9.2012 žalobce podal proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobu v rámci správního soudnictví. Dne 24.10.2012 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, kterým byla prodloužena doba trvání zajištění žalobce za účelem vyhoštění o 60 dnů od uplynutí již dříve prodloužené doby zajištění. Rozsudkem Krajského soudu ze dne 30.10.2012, sp. zn. 45 Az 8/2012, byla žalobcova žaloba proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta. Rozsudek nabyl právní moci dne 2.11.2012. Proti tomuto rozsudku podal žalobce kasační stížnost dne 8.11.2012. Věc byla postoupena Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí.

Soud konstatuje, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí velice podrobně zrekapituloval veškeré úkony, které byly z jeho strany učiněny ve vztahu k žalobci za účelem realizace jeho správního vyhoštění, včetně vysvětlení důvodů a pohnutek, které jej vedly k opakovanému prodlužování doby zajištění žalobce. V žalobou napadeném rozhodnutí se žalovaný rovněž dle názoru soudu zcela dostatečným způsobem vypořádal se všemi

podmínkami, jejichž naplnění je právními předpisy a judikaturou soudů požadováno k tomu, aby správní orgán mohl přistoupit k zajištění cizince za účelem správního vyhoštění. Je nepochybné, že se v daném případě jedná o osobu starší 15 let, o správním vyhoštění bylo pravomocně rozhodnuto a žalobce naplnil důvody k zajištění obsažené v ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) – e) zákona o pobytu cizinců. Rovněž se vypořádal s otázkou vhodnosti využití zvláštního opatření za účelem vycestování, když bylo prokázáno, že uložení takových opatření nepostačuje, neboť opatření, které bylo žalobci před zajištěním uloženo, nerespektoval a nesplnil žádnou z povinností mu uložených. Žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí v zájmu posouzení existence možnosti provést správní vyhoštění rovněž zabýval otázkou, zda realizaci správního vyhoštění nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života žalobce. V tomto směru dospěl žalovaný k závěru, že žalobce nemá na území České republiky žádné vazby, integrita jeho osoby na území České republiky je téměř nulová a celá rodina žalobce žije v zemi jeho původu. Žalovaný rovněž posoudil a náležitě odůvodnil své úvahy o potenciální možnosti realizace správního vyhoštění.

Výše uvedené skutečnosti žalobce nijak nerozpорије. Žalobce vytýká žalovanému, že při úvaze o potenciální možnosti provést realizaci správního vyhoštění v žalobou napadeném rozhodnutí se nijak nevypořádal s eventualitou, že žalobce podá proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany kasační stížnost, která bude ve vztahu k možnému výkonu správního vyhoštění způsobovat dočasnou nevykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění. Na tomto místě musí soud zdůraznit, že žalovaný vydával žalobou napadené rozhodnutí ještě před vyhlášením rozsudku Krajského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta žaloba podaná žalobcem proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný vzhledem k ustanovení § 32 odst. 4 zák. č. 325/1999 Sb., o azylu, kde je mimo jiné uvedeno, že byl-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany (žalobci) uložen trest vyhoštění nebo je-li vedeno řízení o jeho vydání do cizího státu nebo o jeho předání do jiného členského státu na základě evropského zatýkacího rozkazu podle jiného právního předpisu, krajský soud projedná a rozhodne věc přednostně a s nejvyšším urychlením, nejpozději do 60 dnů ode dne zahájení řízení nebo ode dne, kdy se po zahájení řízení dozvěděl o uložení trestu vyhoštění nebo o řízení o vydání nebo o předání na základě evropského zatýkacího rozkazu, mohl oprávněně předpokládat, že v době, o kterou svým rozhodnutím prodloužil dobu zajištění, dojde k meritornímu rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu a bude následně moci realizovat správní vyhoštění. Jak již bylo výše uvedeno, předpoklad žalovaného byl naplněn a Krajský soud v Praze skutečně ve věci dne 30.10.2012 rozhodl. Rozsudek nabyl právní moci dne 2.11.2012. Žalobce podal kasační stížnost dne 8.11.2012, tedy již po právní moci žalobou napadeného rozhodnutí. Na tomto místě soud považuje za nutné zdůraznit, že kasační stížnost je mimořádný opravný prostředek. Rozhodnutí soudu ve správním soudnictví nabývá právní moci již doručením rozsudku účastníkům řízení. Nelze spravedlivě požadovat, aby správní orgán rozhodující o zajištění cizince předjímal při stanovení doby zajištění, zda cizinec případně využije práva na uplatnění mimořádného opravného prostředku proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu. Je nutno rovněž zdůraznit, že žalobce uplatnil kasační stížnost ve věci žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu až po právní moci žalobou napadeného rozhodnutí o prodloužení doby zajištění za účelem vyhoštění. Dle názoru soudu se žalovaný zcela v souladu s judikaturou, které se žalobce ve své žalobě dovolává, v žalobou napadeném rozhodnutí zabýval překážkami bránícími realizaci vyhoštění, které v době vydání rozhodnutí o prodloužení vyhoštění mu byly známy a v řízení vyšly najevo (zejména šlo o žalobu podanou v rámci správního soudnictví proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu). Žalovaný překážku realizace správního vyhoštění spočívající v odkladném účinku

žaloby podané proti rozhodnutí o zamítnutí žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu předběžně posoudil a učinil si úsudek o tom, že správní vyhoštění v době, o kterou zajištění prodloužil je potenciálně možné. Tento jeho úsudek se ukázal jako zcela správný, neboť po právní moci rozhodnutí o prodloužení doby zajištění Krajský soud v Praze o žalobě proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu pravomocně rozhodl, a do podání kasační stížnosti se stalo vyhoštění možným. Ze skutkového stavu tedy jednoznačně vyplývá, že žalovaný celou situaci správně posoudil, neboť realizace správního vyhoštění se v době trvání prodloužení zajištění stala potenciálně proveditelnou. Podání kasační stížnosti proti rozsudku o žalobě proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu a s tím spojená nemožnost realizace správního vyhoštění je skutečností, kterou žalovaný při vydávání žalobou napadeného rozhodnutí nemohl nijak předjímat.

V tomto směru shledal tedy soud žalobcovu námitku jako zcela nedůvodnou.

Na tomto místě soud poznamenává, že pokud se žalobce domnívá, že po vydání žalobou napadeného rozhodnutí došlo ke skutečností, které mají za následek zánik trvání podmínek pro trvání jeho zajištění, může se u místně příslušného okresního soudu domáhat postupem dle § 200o a násl. zák. č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, nařízení jeho propuštění na svobodu.

K argumentaci žalobce Směrnicí ES 2008/115 soud uvádí následující. Žalobce cituje ustanovení čl. 15, kde je uvedeno, že „*Jakékoli zajištění musí trvat co nejkratší dobu, a pouze dokud jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění.*“ V tomto směru soud konstatuje, že žalovaný dle jeho názoru nijak nepochybil, neboť v rámci rozhodování o stanovení doby trvání zajištění žalobce se snažil stanovit vždy co nejkratší dobu, ve které by bylo potenciálně možno správní vyhoštění realizovat. K prodloužení doby trvání zajištění musel žalovaný přikročit vždy až v důsledku procesních kroků žalobce, které dle soudu vykazují s ohledem na obsah správního spisu dosti zřetelně obstrukční charakter. Z obsahu správního spisu rovněž vyplývá, že žalovaný po dobu trvání zajištění žalobce činil úkony směřující k vyhoštění s náležitou pečlivostí. Dále žalobce cituje čl. 15 odst. 4 uvedené směrnice, kde jemno jiné uvedeno, že „*... ukáže-li se, že reálný předpoklad pro vyhoštění přestal z právních nebo jiných důvodů existovat nebo že přestaly existovat podmínky uvedené v odstavci 1, ztrácí zajištění odůvodnění a dotčená osoba musí být bezodkladně propuštěna.*“. Dle názoru soudu před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí nedošlo k situaci, kdy by se realizace správního vyhoštění stala absolutně neuskutečnitelnou a neexistovala ani potenciální možnost správní vyhoštění realizovat. V době vydání žalobou vydaného rozhodnutí existovala pouze relativní dočasná právní překážka realizace správního vyhoštění, jejíž odpadnutí mohl žalovaný s vysokou mírou pravděpodobnosti v době trvání prodlouženého zajištění předjímat. Dle názoru soudu tedy žalovaný nepostupoval ani v rozporu s ustanoveními citované směrnice, na která žalobce odkazoval ve své žalobě.

Tuto žalobcovu námitku tedy soud vyhodnotil rovněž jako zcela nedůvodnou.

Pro úplnost soud poznamenává, že přímo v zákonné úpravě, do které již byla transponována úprava obsažená v citované směrnici, je v ustanovení § 127 odst. 2 zákona o pobytu cizinců výslovně uvedeno, že podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v průběhu zajištění není důvodem pro ukončení zajištění. Stejně tak nemůže být dle soudu důvodem pro ukončení zajištění podání žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu.

Ke zcela obecné námitce, že žalobou napadené rozhodnutí není v souladu s veřejným zájmem, kterým v demokratické společnosti zcela jistě není svévolné zbavení osobní svobody jedince, soud uvádí, že se plně ztotožňuje s názorem žalovaného, že žalobou napadené rozhodnutí je v souladu s veřejným zájmem. Z obsahu správního spisu i výše uvedené

argumentace soudu totiž vyplývá, že v daném případě nejde o svévolné zbavení osobní svobody jedince, ale o v souladu s právními předpisy provedené omezení osobní svobody cizince, který nerespektoval právní řád České republiky jako hostitelské země ani konkrétní správní akty vztahující se k jeho osobě. Žalobce nevyužil možnosti poskytnuté mu správními orgány k dobrovolnému opuštění území České republiky. Proto soud souhlasí s názorem žalovaného, že je ve veřejném zájmu, aby se na území České republiky (potažmo EU) zdržovali pouze cizinci, kteří respektují právní řád ČR. Je rovněž v souladu s veřejným zájmem, aby příslušné správní orgány v souladu s právními předpisy podnikly kroky směřující k realizaci správního vyhoštění cizinců nerespektujících právní řád České republiky.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 6. prosince 2012

Mgr. Václav Trajer, v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Renata Rilke

